

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή των Απόκρεω – Ματθ. 25, 31-46. (15/2/2015)

Εν ημέρα Κρίσεως

Για την Δεύτερη και ένδοξη παρουσία του Κυρίου Ιησού Χριστού κάνει λόγο το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου, ένα ανάγνωσμα που είναι γνωστό ως η παραβολή της Μελλούσης Κρίσεως. Ο Κύριός μας, λίγο πριν ξεκινήσει την πορεία του εκουσίου Πάθους, προετοιμάζει τους ανθρώπους για την Κρίση με συγκεκριμένες παραβολικές αναφορές. Πριν το σημερινό ανάγνωσμα, είχαν προηγηθεί άλλες δύο σχετικές παραβολές: εκείνη των δέκα παρθένων, στην οποία ο Χριστός εφιστά την ανάγκη εγρήγορσης και ετοιμότητας στους Χριστιανούς, για τη συνάντηση μαζί Του, αλλά και των ταλάντων, κατά την οποία τους καλεί να αξιοποιήσουν τα τάλαντα και τα χαρίσματα με τα οποία τους προίκισε η αγάπη του Θεού.

Στη σημερινή και τελευταία παραβολή της Μελλούσης Κρίσεως ο Κύριος περιγράφει, με τρόπο απλό, όσο και συγκλονιστικό και παραστατικό, όλα όσα πρόκειται να συμβούν εκείνη τη στιγμή. Μας λέγει ότι, όταν έρθει ο Χριστός ένδοξος, για να κρίνει τους ανθρώπους, θα οδηγηθούν ενώπιόν Του όλα τα έθνη, από καταβολής κόσμου. Ο Χριστός θα ξεχωρίσει τους ανθρώπους στα πρόβατα και στα ερίφια, στους δικαίους δηλ. και στους αδίκους. Και τα μεν πρόβατα θα τα θέσει εκ δεξιών του. Και θα πει στους δικαίους ανθρώπους, «ιδού η Βασιλεία η οποία είναι ετοιμασμένη για σας από καταβολής κόσμου, γιατί εσείς με φροντίσατε και μου δείξατε αγάπη κάθε φορά που το είχα ανάγκη». Και οι δίκαιοι άνθρωποι θα Τον ρωτήσουν, «πότε Σε είδαμε σε κατάσταση ανάγκης και Σου δείξαμε αγάπη» και ο Χριστός θα τους απαντήσει, «κάθε φορά που δείχνατε αγάπη σε έναν άνθρωπο, ελάχιστο, ταπεινό και καταφρονημένο, ήταν σαν να το κάνατε σε μένα». Και μετά θα απευθυνθεί στους εξ ευωνύμων Αυτού και θα τους πει «πηγαίνετε στο πυρ το αιώνιο, το οποίο ετοιμάστηκε για το διάβολο και τους αγγέλους του, γιατί ποτέ δε μου δείξατε αγάπη. Ποτέ δεν απλώσατε το χέρι της ανθρωπιάς σας επάνω Μου». Και κείνοι θα Τον ρωτήσουν, «πότε Σε είδαμε σ' αυτήν την κατάσταση και δε Σε διακονήσαμε». «Κάθε φορά που αρνηθήκατε να στηρίξετε και να βοηθήσετε έναν άνθρωπο, αυτό το κάνατε σε Μένα». Και οι μεν πρώτοι θα περάσουν στην αιώνια ζωή και οι επόμενοι στην αιώνια καταδίκη.

Πάνω σ' αυτήν την απλή, αλλά και τόσο συγκλονιστική διήγηση του Κυρίου μας θα σταθούμε, επισημαίνοντας τρία πολύ σημαντικά σημεία: Το πρώτο είναι αυτή καθ' αυτή η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας. Είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο. Δε μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι πρόκειται για φαντασία, είναι μία εφεύρεση της Εκκλησίας για να ποδηγετεί τους ανθρώπους, όπως Εκείνη θέλει. Ο ίδιος ο Χριστός το αποκάλυψε λίγο πριν το Πάθος Του, ότι θα έλθει και πάλι στη γη, για να κρίνει, αυτή τη φορά, τους ανθρώπους και να αποδώσει δικαιοσύνη. Αυτό το οποίο δεν γνωρίζουμε, όμως, είναι το πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία. Ακόμα και όταν οι Απόστολοι ρώτησαν τον Χριστό με επιμονή, πότε θα ξαναέρθει στη γη, Εκείνος απέφυγε να απαντήσει, λέγοντας πως μόνο ο Θεός Πατέρας γνωρίζει¹. Και όμως, στην διάρκεια της ιστορίας, πολλές θρησκευτικές οντότητες και αιρετικές παραφυάδες επιχείρησαν και επιχειρούν, δυστυχώς ακόμα, να προσδιορίσουν χρονικά το σημείο εκείνο της ιστορίας στο οποίο θα πραγματοποιηθεί η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού και αυτό το κάνουν όχι επειδή γνωρίζουν, αλλά επειδή ξέρουν ότι κάτι τέτοιο μπορεί να παρασύρει τους ανθρώπους, να τους πλανήσει, προς ίδιον, ασφαλώς, όφελος. Πολλοί είναι αυτοί που αποκομίζουν τεράστια υλικά οφέλη, ρίχνοντας στους ανθρώπους αυτό το δόλωμα, δημιουργώντας αναταραχή, άγχος και αγωνία. Αυτό που πρέπει να μας ενδιαφέρει δεν είναι το πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, αλλά το αν θα είμαστε έτοιμοι να βρεθούμε ενώπιον του Θεού εν ημέρα κρίσεως. Αυτός πρέπει να είναι ο αγώνας της ζωής μας, η προσωπική μας, η εσωτερική μας προετοιμασία, ούτως ώστε επαξίως να αντικρίσουμε τον Κύριο, όταν έρθει αυτή η ώρα, η οποία, σε τελική ανάλυση, είναι η στιγμή και η ώρα της εξόδου μας από αυτόν τον κόσμο· όταν θα κλείσουμε τα βιολογικά μας μάτια και ως βιολογικές υπάρξεις θα πάψουμε να υφιστάμεθα στη ζωή, αλλά θα συνεχίσουμε να ζούμε ως ψυχικές οντότητες στο διηνεκές. Η στιγμή του θανάτου μας είναι η ώρα της προσωπικής μας συνάντησης με το Χριστό και η ώρα της μερικής μας κρίσης. Γι' αυτή τη στιγμή πρέπει να προετοιμαζόμαστε, ούτως ώστε να σταθούμε επαξίως, κατά το δυνατόν, ενώπιον του δικαιοκρίτου Χριστού.

Το δεύτερο σημείο είναι ότι πολλές φορές, στην εποχή μας και μάλιστα στους λεγόμενους ευσεβείς ή και ευσεβιστικούς κύκλους της

¹ Ματθ. 24, 3-14

Εκκλησίας, παρατηρείται μια σύνδεση της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου όχι με τον ίδιο, αλλά με το πρόσωπο του αντιχρίστου. Καλλιεργείται δηλ. εν ονόματι της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, μία αντιχριστολογία, αντί να καλλιεργείται ο λόγος του Χριστού, ο λόγος του Σταυρού, η Χριστολογία. Και βλέπουμε πάρα πολλούς χριστιανούς να πέφτουν σ' αυτήν την παγίδα, να προσπαθούν να μάθουν πότε και ποιος είναι ο αντίχριστος, να διαβάζουν ό,τι κυκλοφορεί, υπεύθυνο ή ανεύθυνο, λαϊκίστικο ή φαντασιόπληκτο, σχετικά με το πρόσωπο του αντιχρίστου, να αγοράζουν αφειδώς έντυπα τα οποία προκαλούν το ενδιαφέρον με πηχυαίους πρωτοσέλιδους τίτλους, ενώ την ίδια στιγμή δεν έχουν διαβάσει ποτέ το Λόγο του Θεού, δεν έχουν αφιερώσει ούτε τον ελάχιστο χρόνο στη μελέτη της Αγίας Γραφής, μέσα από την οποία μπορεί να γνωρίσει κανείς τον Χριστό. Συνδέουν την έλευση του Χριστού με το πρόσωπο του αντιχρίστου.

Αγαπητοί μου, ο αντίχριστος δεν μπορεί να έχει καμία επίδραση στους ανθρώπους που είναι συνδεδεμένοι με το Χριστό. Οι Χριστιανοί, οι οποίοι είμαστε ασφαλισμένοι μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και βιώνουμε τη Μυστηριακή της ζωή, κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, ζούμε την ορθόδοξη πνευματικότητα με έναν απλό και εμπειρικό τρόπο, δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα από την έλευση του αντιχρίστου στην γη, γιατί θα είμαστε ενδυναμωμένοι από την παρουσία του Χριστού, ασφαλισμένοι στη μάνδρα της Εκκλησίας. Και όποιος έχει μέσα του τη δύναμη του Χριστού δεν μπορεί σε τίποτα να πληγεί από την όποια δύναμη του αντιχρίστου. Εκείνος, όμως, που αγωνιά να μάθει για τον αντίχριστο και την ίδια στιγμή αδιαφορεί να μάθει και να βιώσει τον Χριστό, εκείνος θα είναι το πρώτο θύμα του αντιχρίστου.

Και ένα τρίτο σημείο το οποίο έχει να κάνει με την κρίση. Ποιο, άραγε, θα είναι το κριτήριο βάση του οποίου ο Χριστός, στη Δευτέρα Παρουσία Του, θα αποδώσει δικαιοσύνη στους ανθρώπους. Μήπως, θα είναι η εκπλήρωση των θρησκευτικών μας καθηκόντων; Μήπως, θα είναι η αυτοδικαίωσή μας, λόγω των αρετών μας; Μήπως, θα είναι η τήρηση του γράμματος, μιας επιφανειακής θρησκευτικότητας, η οποία μας κάνει να πιστεύουμε ότι είμαστε εντάξει έναντι του Θεού; Το ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα τίποτα από αυτά δεν περιγράφει. Αλλά ο Κύριος μας ομιλεί για ένα και μοναδικό κριτήριο επί του

οποίου θα αποδώσει δικαιοσύνη. Και αυτό το κριτήριο είναι να Τον αναζητήσουμε, να ψάξουμε να Τον βρούμε στη ζωή μας και να του προσφέρουμε αγάπη. Πού, όμως, θα βρούμε το Χριστό, πού θα συναντήσουμε το Χριστό για να του προσφέρουμε αγάπη; Σίγουρα, το Χριστό δεν θα τον βρούμε στους διαύλους της κοσμικότητας. Δεν θα τον ανακαλύψουμε στους ναούς του χρήματος, στις τράπεζες και τα χρηματιστήρια. Τον Χριστό δεν θα Τον βρούμε ποτέ πίσω από τις κλειστές λέσχες των ισχυρών της γης που αποφασίζουν για τον κόσμο, χωρίς τον κόσμο. Δεν θα τον βρούμε ποτέ εκεί που κυριαρχεί η αλαζονεία της εξουσίας, η αλαζονεία του χρήματος, ο νεοπλουτισμός, η κοσμικότητα. Δεν θα τον βρούμε ποτέ εκεί που κυριαρχεί η εγωπάθεια, η υπερηφάνεια. Τον Χριστό δεν θα τον συναντήσουμε ποτέ εκεί που προσπαθεί να ισορροπήσει το εκκλησιαστικό βίωμα και ο κοσμικός τρόπος ζωής. Ο Χριστός δεν έχει καμία σχέση με «Εκκλησίες», εντός πολλών εισαγωγικών, που προσπαθούν να συμβιβάσουν την εκκλησιαστική ζωή και το εκκλησιαστικό γεγονός με τη δύναμη της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Τον Χριστό θα τον αναζητήσουμε στους δρόμους του πόνου και στα σοκάκια της οδύνης. Τον Χριστό θα τον βρούμε εκεί που συχνάζουν οι ταπεινοί και οι καταφρονημένοι αυτής της γης. Το Χριστό θα τον βρούμε στα νοσοκομεία, όπου βασιλεύει ο ανθρώπινος πόνος. Τον Χριστό θα τον αναζητήσουμε στις φυλακές, εκεί που οι φυλακισμένοι πληρώνουν για τα ανομήματα της ζωής τους, την ίδια στιγμή, όμως, παλεύουν για να βρουν την ψυχή τους. Τον Χριστό θα τον βρούμε στα κοιμητήρια, εκεί που οι άνθρωποι βιώνουν την επίσκεψη του θανάτου. Τον Χριστό θα τον βρούμε στα συσσίτια της Εκκλησίας. Τον Χριστό δεν θα τον βρούμε σε κέντρα και τόπους που επαγγέλλονται τ' όνομά Του, ενώ την ίδια στιγμή χωρίζουν τους ανθρώπους σε δικούς μας και ξένους, Χριστιανούς και μη Χριστιανούς, λευκούς και μαύρους. Τον Χριστό θα τον αναζητήσουμε στα πρόσωπα του κάθε ξένου και του κάθε πρόσφυγα, που αναζητεί μια καλύτερη ζωή, μία ελπίδα για το παρόν και το μέλλον του. Τον Χριστό θα τον αναζητήσουμε στα πρόσωπα των ελαχίστων αδελφών μας. Και αυτό δεν είναι φιλοσόφημα, δεν είναι ωραιολογία, είναι το ίδιο το θέλημά Του, όπως μας το αποκάλυψε σήμερα. Έδωσες τροφή στον πεινασμένο; Έδωσες νερό στον διψασμένο; Έντυσες τον γυμνό; Επισκέφθηκες τον ασθενή; Συμπαραστάθηκες στον φυλακισμένο; Αν τα έκανες όλα αυτά, τα έκανες σε Μένα. Μη ρωτάς πότε Με είδες έτσι. Μην αναρωτιέσαι γιατί δεν τα έκανες ποτέ

σε Μένα, αφού δεν τα έκανες ποτέ στις εικόνες Μου, που είναι οι δικοί Μου άνθρωποι.

Αγαπητοί μου, το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα έχει μια εκπληκτική επικαιρότητα, καθώς το κήρυγμα της αγάπης του Χριστού ακούγεται ως καμπάνα ηχηρή στην εποχή της αναλγησίας, της μοναξιάς, της εγκατάλειψης, του μεγάλου πόνου, της ανέχειας, της φτώχειας και της δοκιμασίας. Είναι η εποχή που θα μετρήσουμε όλοι μας αν και πόσο είμαστε τα παιδιά του Θεού, αν και πόσο ακολουθούμε τις εντολές Του, ούτως ώστε, όταν θα έρθει η ώρα της κρίσεως, ν' ακούσουμε αυτή τη μακάρια και σωτήρια πρόσκληση, *δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου εις την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου*. Αμήν.

Αρχιμ. Ε.Ο.